

Arrest

nr. 342 198 van 3 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Place Léopold 7 / 1
5000 NAMUR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 24 oktober 2025 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 27 augustus 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN loco advocaat S. DELHEZ en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij, S.E., verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, geboren te Kurdari op X.

De tweede verzoekende partij, S.B., verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, geboren te Fushë-Lurë op X.

Zij treden tevens op als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind.

Op 12 september 2014 werd de tweede verzoekende partij, samen met haar minderjarig kind, onderschept op de luchthaven van Zaventem. Zij verklaarde familie in België te willen bezoeken, maar beschikte niet over een retourticket en had onvoldoende bestaansmiddelen. Diezelfde dag werd een beslissing genomen tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Op 17 september 2014 werden de tweede verzoekende partij en haar minderjarig kind gerepatriëerd door middel van een vlucht naar Tirana. Zij zijn zonder verzet vertrokken.

Op 28 juni 2017 kwam de tweede verzoekende partij voor een tweede maal naar België om familie te bezoeken. Er werd haar verblijf toegestaan tot 25 september 2017.

Op 10 juli 2022 werd de tweede verzoekende partij aangetroffen in illegaal verblijf. Diezelfde dag werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend.

De eerste en tweede verzoekende partij dienen op 12 juli 2022 elk apart een verzoek tot internationale bescherming in, alsook in naam van het minderjarig kind, E. S.

Op 19 september 2024 werden de verzoekende partijen gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, nopens de aan hun verzoek om internationale bescherming ten grondslag liggende motieven. Op 19 september 2024 werd het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 27 december 2024 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9ter van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

Op 17 februari 2025 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming van beide verzoekende partijen ongegrond.

De verzoekende partijen stelden op 3 maart 2025 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Bij arrest nr. 336.069 van 3 juli 2025 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

Op 27 augustus 2025 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.12.2024 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*S. E. (RR: (...))
Geboren te Kurdari op (...)1984*

*S., B. (RR: (...))
Geboren te Fushë-Lurë op (...)1991*

*+ minderjarig kind
S., E., ° (...)2013*

Nationaliteit: Albanië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 20.03.2025, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor S., E.. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 22.08.2025 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Albanië.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019). Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.

Gezien de asielprocedure nog lopende is of er nog geen bijlage 13qq afgeleverd werd na het afsluiten van de asielprocedure, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene terug in het Wachtregister in te schrijven.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan S., E. te willen overhandigen.

Gelieve betrokkenen ervan op de hoogte te brengen dat deze beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing. Indien de betrokkene zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de wet, of ter beschikking is gesteld van de regering, moet het verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing worden ingediend, krachtens artikel 39/57, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980.

Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.

Onverminderd andere wettelijke en reglementaire modaliteiten, worden het hierboven bedoelde beroep en de hierboven bedoelde vordering ingediend door middel van een verzoekschrift, dat moet voldoen aan de vereisten vermeld in artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 en in artikel 32 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV). Zij worden ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij ter post aangetekend schrijven of via het informaticasysteem van justitie (J-Box) zoals beschreven in de artikelen 2 tot 5 van het Koninklijk besluit van 16 juni 2016 houdende elektronische communicatie overeenkomstig artikel 32ter van het Gerechtelijk Wetboek, onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij artikel 3, § 1, tweede en vierde lid, van het PR RvV, aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94, te 1030 Brussel.

Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet.

Er dient een afschrift van deze brief te worden overhandigd nadat er voor kennisname werd getekend. Een afschrift dient aan mijn diensten te worden teruggestuurd.

Gelieve onze diensten onmiddellijk schriftelijk te verwittigen indien kennisname niet mogelijk is."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 8.21 en 8.22 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het B.W.), en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partijen lichten hun enig middel als volgt toe:

“De medisch adviseur van de tegenpartij betwist in eerste instantie de ernst van de ziekte waaraan de verzoeker lijdt.

Vervolgens is hij van mening dat de door de verzoeker benodigde gezondheidszorg en de medisch specialisten beschikbaar zijn in het land van herkomst namelijk Albanië.

• *Eerste onderdeel: de gezondheidstoestand van verzoeker*

Overwegende dat, zoals hierboven vermeld, de tegenpartij de ernst van de aandoening van de verzoeker betwist.

De verzoeker heeft ter ondersteuning van zijn verzoek met een standaard medisch attest van 29 oktober 2024 overgelegd,

Er zij op gewezen dat uit het attest blijkt dat de verzoeker lijdt aan ernstige angst- en depressieve klachten, een emotionele shock en een posttraumatisch stresssyndroom.

Dat deze bijzonder kwetsbare psychologische toestand het gebruik van dagelijkse medicatie rechtvaardigt.

De verzoeker moet tegelijkertijd zeer regelmatig, maar vooral ononderbroken psychologische begeleiding kunnen krijgen.

Zowel de psychologische begeleiding als de medicatie worden door de arts van de verzoeker als onontbeerlijk beschouwd.

Dat het bijzonder gevaarlijk zou zijn om de verzoeker te dwingen terug te keren naar de traumatische omgeving, aangezien het lijden verband houdt met de gebeurtenissen in het land van herkomst en de migratie.

Dat deze situatie bijzonder schadelijk lijkt en zou kunnen leiden tot een risico dat hij tot actie overgaat en dus tot de dood

Dat de ernst van de aandoening van de verzoeker onmiskenbaar is

Het is verbijsterend dat de medisch adviseur van de tegenpartij in de betwiste beslissing toch vermeldt dat “Uit het verstrekte medische dossier kan dan ook niet worden opgemaakt dat de betrokkene momenteel lijdt aan een ziekte die een aanzienlijk risico vormt voor zijn leven of lichamelijke integriteit of dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt bij gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf.

De tegenpartij lijkt eenvoudigweg geen rekening te houden met de bijzonder alarmerende uitspraken van de artsen, die zeggen dat de aandoening waaraan de verzoeker lijdt zeer ernstig is en dat behandeling en strikte psychologische begeleiding in een gezonde omgeving onontbeerlijk zijn, omdat hij anders zijn leven in gevaar zou kunnen brengen.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg in strijd is met de in het middel genoemde bepalingen en in het bijzonder met het algemene rechtsbeginsel van de eerbiediging van de goede trouw.

• *Tweede onderdeel: De motivering van de betwiste beslissing*

Overwegende dat de verzoeker, nadat hij op de hoogte was gebracht van het feit dat er een beslissing over zijn verzoek was genomen, zich naar de gemeente van zijn namelijk de gemeente NAMUR. heeft begeven.

De verzoeker heeft alleen de beslissing ontvangen zoals deze bij het dossier is gevoegd.

Toen zijn raadsman hem vroeg naar het medisch rapport dat normaal gesproken bij de beslissing gevoegd zou moeten zijn, antwoordde de verzoeker dat hij dit niet samen met de beslissing had ontvangen.

De verzoeker begaf zich daarom opnieuw naar de gemeente en vroeg uitdrukkelijk om het rapport van de medisch adviseur.

Dat de gemeente heeft geantwoord dat zij niet in het bezit was van een ander document dan datgene dat haar op 24 september jongstleden was meegedeeld.

Aangezien het rapport niet aan de verzoeker is meegedeeld, kan deze de redenen voor het nemen van de bestreden beslissing niet begrijpen.

Dat de betwiste beslissing verwijst naar het advies van de medisch adviseur van de tegenpartij, dat niet bij de betwiste beslissing is gevoegd, wat ontegenzeggelijk in strijd is met de verplichting tot formele motivering.

Dat de wetgever bij de goedkeuring van de wet van 29 juli 1991 in de artikelen 2 en 3 van deze wet een verplichting voor de administratieve autoriteiten heeft ingevoerd om hun beslissingen te motiveren.

Dat deze artikelen bepalen dat:

Art 2. De administratieve handelingen van de in artikel 2 bedoelde administratieve autoriteiten moeten formeel worden gemotiveerd.

Art 3. De vereiste motivering bestaat uit de vermelding in de handeling van de feitelijke en juridische overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet adequaat zijn

Zoals hierboven vermeld, moet de administratieve handeling krachtens artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 de feitelijke en juridische overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Deze verplichting moet de justitiabelen in staat stellen de motivering van de beslissing te begrijpen en, in voorkomend geval, beroep tegen deze beslissing in te stellen.

Dat in casu, bij lezing van alleen de bestreden beslissing, de verzoeker niet in staat is de motivering van deze beslissing te begrijpen: waarin zijn verzoek ongegrond wordt verklaard, aangezien hij geen toegang heeft tot informatie die de door hem verstrekte informatie en de ernst van zijn medische problemen zeker tegenspreekt.

De verzoeker kan evenmin nagaan waarop de bewering is gebaseerd dat zorg beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, namelijk Albanië.

Hij kan daar dus al helemaal niet op reageren en geen nieuwe elementen aanvoeren.

Dat de Raad van State echter aanvaardt dat administratieve handeling wordt gemotiveerd door te verwijzen naar een andere handeling.

Hoewel motivering door verwijzing in de vaste rechtspraak van de Raad van State wordt aanvaard, geldt dit slechts mits aan bepaalde voorwaarden wordt voldaan.

Er zijn twee voorwaarden:

- Het document waarnaar wordt verwezen, bevat een voldoende motivering;*
- Het document waarnaar wordt verwezen, is uiterlijk op het moment van kennisneming van de beslissing zelf bekend, hetzij omdat het bij de beslissing is gevoegd, hetzij omdat het v6ér de beslissing is meegedeeld;*

In casu heeft de verzoeker geen toegang tot het advies en de documenten ter ondersteuning van het advies van de medisch adviseur van de tegenpartij.

Dat de beslissing van de tegenpartij des te minder begrijpelijk is omdat de verzoeker bij zijn verzoek documenten heeft gevoegd waaruit terecht kan worden geconcludeerd dat de door zijn gezondheidstoestand vereiste zorg en medische specialisten niet beschikbaar zijn.,

Dat de medisch adviseur van de tegenpartij in ieder geval niet kon bevestigen dat de zorg die de gezondheidstoestand van de verzoeker vereist, alsook de gespecialiseerde artsen die hem moeten begeleiden, voor hem beschikbaar zijn in zijn land van herkomst.

Dat in een arrest van 23 oktober 2018 (CCE 211 356) de rechtbank van Céans de volgende beslissing heeft genomen:

....

Bij lezing van de rechtspraak blijkt dus dat de beslissing duidelijk niet adequaat en voldoende gemotiveerd is.

De motivering roept bovendien vragen op, aangezien zij eens de belangrijkste reden vermeldt die tot de vaststelling van de betwiste beslissing heeft geleid.

De beslissing neemt namelijk de twee in de wet voorziene motieven over, zonder te preciseren welke van beide in het onderhavige geval van toepassing is:

...

Dat men dus niet weet onder welke categorie de verzoeker valt,

De betwiste beslissing kan dan ook niet worden beschouwd als zijnde in overeenstemming met de motiveringsplicht van de tegenpartij en is bijgevolg onwettig."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze.

De verzoekende partijen menen dat deze motivering van de bestreden beslissing de toets van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet doorstaat omdat het medisch advies niet is gevoegd aan de beslissing waardoor de beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke feitelijke gegevens de beslissing steunt.

De belangrijkste bestaansredenen van de in de wet van 29 juli 1991 opgelegde verplichting bestaat erin dat de betrokkene in principe in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

De betrokkene moet weten waarom een voor hem ongunstige beslissing is genomen, derwijze dat hij zich, met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, kan verweren tegen die beslissing, door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven niet gegrond zijn (RvS 19 juni 1995, nr. 53.803).

Gelet op de doelstelling van de formele motiveringsplicht moet niet alleen de beslissing ter kennis worden gebracht, maar ook de motieven die haar dragen (RvS 29 juni 2009, nr. 194.762, Verdoodt; RvS 30 april 2009, nr. 192.857, Van Snick).

Een afdoende motivering van een administratieve rechtshandeling kan evenwel ook blijken door een verwijzing naar een advies.

In het arrest nr. 213.363 van 19 mei 2011 stelt de Raad van State:

"de verwijzing in de motivering naar een advies kan een afdoende motivering zijn. Aan een aantal voorwaarden moet echter worden voldaan: de inhoud van het advies waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht, het advies waarnaar wordt verwezen moet zelf afdoende gemotiveerd zijn, het advies moet worden gevolgd in de uiteindelijke beslissing en er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn."

De Raad leest eveneens in de doctrine dat de verwijzing in de motivering naar een voorbereidende handeling een afdoende motivering is, indien cumulatief aan de volgende voorwaarden voldaan is : 1) De inhoud van het stuk waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht; 2) het stuk waarnaar wordt verwezen moet zelf afdoende gemotiveerd zijn; 3) de voorstellen of adviezen moeten worden bijgevalen in de uiteindelijke beslissing; 4) er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn. (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Administratieve rechtsbibliotheek; Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die

Keure, 2013, 133-134 De auteurs verwijzen naar enkele arresten van het Hof van Cassatie en naar tal van arresten van de Raad van State.)

De eerste voorwaarde is dus dat de inhoud van het stuk waarnaar wordt verwezen aan de bestuurde moet ter kennis zijn gebracht. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing heeft de gemachtigde het zelf nuttig en noodzakelijk geacht om de door de verzoekende partijen voorgelegde attesten aan een arts-adviseur voor te leggen om na te gaan of “de aangeleverde argumenten van betrokkene correct zijn”.

Nu de gemachtigde preciseert dat de arts-adviseur werd ingeschakeld om na te gaan of de aangeleverde argumenten van de verzoekende partijen correct zijn, dienen de verzoekende partijen in de mogelijkheid te worden gesteld op afdoende wijze kennis te hebben van de inhoud van dit advies teneinde zich hiertegen op nuttige wijze te kunnen verweren.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat het medisch advies niet aan de verzoekende partijen ter kennis werd gebracht bij de betekening van de bestreden beslissing. Op 24 oktober 2025 schrijft de advocaat van de verzoekende partijen de verwerende partij aan om haar op de hoogte te stellen dat het medisch advies niet werd gevoegd aan de bestreden beslissing. Op 14 november 2025 stelt de verwerende partij het medisch advies alsnog ter beschikking van de verzoekende partijen. Dit is evenwel na het verstrijken van de beroepstermijn.

In de voormelde doctrine, met talrijke verwijzingen naar rechtspraak van de Raad van State, leest de Raad:

“Het doel van de motiveringsplicht wordt niet bereikt door een verwijzing naar adviezen waarvan de inhoud onbekend is voor de bestuurde (RvS 13 oktober 1992, nr. 40.733). Er mag dan ook enkel worden verwezen naar stukken die aan de bestuurde ter kennis werden gebracht (RvS 18 september 1995, nr. 55.198; RvS 25 oktober 1995, nr. 56.039) of hem bekend zijn. Het is het bestuur zelf dat het initiatief moet nemen tot het ter kennis geven: de bestuurde hoeft zelf niet om een mededeling van het advies te vragen (RvS 18 september 1996, nr. 61.818, Chau).

Het feit dat de bestuurde de mogelijkheid had om kennis te nemen van de inhoud van het advies op basis van de openbaarheidsregelgeving ontslaat het bestuur dus niet van de verplichting tot kennisgeving (RvS 6 oktober 2009, nr. 196.669, Buyse). [...] Wanneer het stuk waarnaar wordt verwezen samen met de eindbeslissing ter kennis wordt gegeven, is voldaan aan de Wet Motivering Bestuurshandelingen wanneer dit stuk ofwel bij de beslissing is gevoegd als bijlage (RvS 6 oktober 2009, nr. 196.669, Buyse), ofwel is weergegeven in de beslissing zelf (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144, Horelbeke). In dat laatste geval volstaat het volgens de Raad van State om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze integraal over te nemen (RvS 6 oktober 2009, nr. 196.669). (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, o.c., 135).”

Ook in de Franstalige doctrine leest de Raad dat motivering door verwijzing enkel toegelaten is onder drie voorwaarden:

“Eerste voorwaarde: het document [...] waarnaar de administratieve akte verwijst moet zelf op adequate wijze gemotiveerd zijn zoals bedoeld in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 [...]. Tweede voorwaarde: de inhoud van het document waarnaar wordt verwijzen moet gekend zijn door de RvV 270 807 - Pagina 6 persoon op wie de administratieve beslissing slaat [...]. Dit is het geval wanneer het document wordt gevoegd bij de beslissing [...], of wanneer de inhoud van het document is herhaald, bijvoorbeeld door citaten, of samengevat in de administratieve akte [...]. Indien het document waarnaar de akte verwijst ongekend is door de rechtsadessaat, dan is de motivering door verwijzing niet toelaatbaar [...]. Een belangrijke precisering moet toegevoegd worden. De kennis van het document waarnaar wordt verwezen moet minstens gelijktijdig gebeuren met de beslissing zelf. Ze mag ook voorafgaandelijk zijn [...] maar mag in principe niet achteraf kenbaar gemaakt worden[...]. Een essentieel doel van de wet is effectief de rechtsonderhorige te informeren over de motieven van de akte om hem toe te laten met kennis van zaken te onderzoeken of het opportuun is een beroep in te dienen. Tot slot de derde en laatste voorwaarde: het moet zonder ambiguïteit blijken dat de auteur van de administratieve akte, bij het uitoefenen van zijn appreciatiebevoegdheid, het standpunt bijvalt van het document waarnaar hij verwijst.” (eigen vertaling) (X. DELGRANGE et B. LOMBAERT, “La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation des actes administratifs: Questions d’actualités”, in La motivation formelle des actes administratifs, Bruxelles, La Bibliothèque de Droit Administratif, Ed. La Charte, 2005, 44-45, n° 50 ; zie ook RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSSEN).

In het voormelde arrest Buyse nr. 196.669 van 6 oktober 2009, stelt de Raad van State:

“dat men de formele motiveringsplicht van zijn inhoud zou ontdoen indien de eenvoudige verwijzing naar een advies, zelfs ongekend door de rechtsonderhorige, als afdoende zou worden beoordeeld omwille van de

reden dat hij het recht had om er kennis van te nemen; dat dit recht, trouwens gegarandeerd door de wetgeving op de openbaarheid van bestuur, de administratieve overheid er niet van kan ontslaan de inhoud over te nemen of het advies aan de beslissing te voegen waarnaar de motieven van de beslissing verwijzen.”
(eigen vertaling)

Aldus kan zoals in casu niet zonder meer verwezen worden naar de Dienst Openbaarheid van Bestuur om het advies van de arts-adviseur te vernemen, waarop de bestreden beslissing minstens gedeeltelijk op een pertinent punt steunt.

De verzoekende partijen kunnen dan ook in casu gevolgd worden dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 27 augustus 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU